

ת"פ 11561/05/20 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות רחובות נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 11561-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת זהר דיבון סגל

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה שלוחת תביעות רחובות
באמצעות עוה"ד משיח ופרשר
נגד
הנאשם פלוני
באמצעות עוה"ד בני בן נתן

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו היזק לרכוש במזיד עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ותקיפה סתם - בן זוג עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין. כתב האישום

1. בהתאם לחלק הכללי: ק' (להלן: המתלוננת) היא אשתו של הנאשם ולהם שתי ילדות קטינות, המתגוררים יחד ברחוב 1 בעיר רחובות (להלן: הבית). ל' (להלן: ל') הוא בנה של המתלוננת מנישואים קודמים. במועד הנקוב בעובדות כתב האישום שהה ל' בבית.

נטען כי ביום 4.4.2020 בשעה 15:00 או בסמוך לכך, בחדר הילדות בבית (להלן: החדר), התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע צורך רפואי של אחת הקטינות. בנסיבות אלו, צעקה המתלוננת על הנאשם. אז, משך האחרון את המתלוננת בשיערה ודחף אותה לכיוון קיר החדר. כתוצאה ממעשיו, נפלה המתלוננת על ארגז צעצועים (להלן: הארגז) שהיה אותה העת בחדר והארגז נשבר.

עוד נטען כי בנסיבות אלו, עלה הנאשם על המתלוננת, עת זו שכבה על הרצפה בחדר בעוד האחרונה מנסה למנוע מהנאשם להכותו באמצעות ידיה. מיד ובסמוך לכך, קמה המתלוננת. אז, דחף הנאשם את המתלוננת לעבר המיטה בחדר ומשך ברגליה. כתוצאה ממעשיו, נפלה המתלוננת בשנית לרצפה. מיד ובסמוך לכך, קמה האחרונה וצעקה ל'. אז, הצמיד הנאשם את המתלוננת לקיר בחדר וחנק אותה באמצעות ידיו. בנסיבות אלו, הגיע ל' לחדר וביקש מהנאשם שיחדל ממעשיו. האחרון שחרר אחיזתו במתלוננת, אשר יצאה מהחדר לסלון (להלן: הסלון). הנאשם יצא בעקבותיה, נטל צעצוע מסוג גיטרה (להלן: הצעצוע) ושבר אותו בחוזקה. בהמשך, עת ישבה המתלוננת על כורסא בסלון, הגיע הנאשם ודחף את המתלוננת לאחור.

מענה לכתב האישום ומהלך המשפט

2. ביום 8.2.2021 השיב הנאשם לכתב האישום הודה במקום ובזמן אך כפר בעבירות המיוחסות לו. הנאשם הוסיף וטען כי על רקע צורך רפואי של אחת הקטינות תקפה אותו המתלוננת בכך שמרחה על פניו משחה, קיללה ואיימה עליו ועל כן ביקש להגן על עצמו "אחז" במתלוננת שהייתה אחוזת אמוק ו"החזיק" בה כדי להרחיקה ממנו. לדבריו, הוא אשר הזמין את המשטרה שכן הותקף על ידי המתלוננת ונחבל ממעשיה.

3. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת; ל'; מר ר' אזולאי (להלן: ר'); רס"ר יצחק ארמיאס (להלן: רס"ר ארמיאס); גולן חדד (להלן: רס"ל חדד); רס"ב זהר שלום (להלן: רס"ב שלום). כן הוגשו בהסכמה: הודעות נאשם (ת/1; ת/2); דוח פעולה ומזכר שרשם רס"ר יגל נגר (להלן: רס"ר נגר) (ת/3; ת/4); דו"ח תובנות מצלמות גוף (ת/5; ת/6); דוח פעולה שרשם רס"ר ארמיאס (ת/7); תמונה של הארגז שבור (ת/8); תמונה של הצעצוע השבור (ת/11); דו"ח פעולה שרשם רס"ל חדד וסרטון מצלמת הגוף (ת/12; ת/13); מזכר שערך רס"ב שלום (ת/14) והודעתו של ל' במשטרה אשר הוכרז כעד עוין (ת/9).

4. מטעם ההגנה העיד הנאשם, והוגשו הודעתה הראשונה של המתלוננת שנגבתה בדירה מיום 4.4.2020 (נ/1) וחקירתה של המתלוננת באזהרה במשטרה מיום 5.4.2020 (נ/2); מזכר תמלול שיחה למשטרה (נ/3) וצילום חבלה (נ/4).

5. נשמעו סיכומי הצדדים בעל פה.

לא ראיתי להפריד בין תיאור הראיות לפרק הדיון והדברים יובאו במאוחד בהתאם לצורך.

דיון והכרעה

6. אקדים ראשית לאחרית ואומר כי בחנתי את עדויות הצדדים ויתר הראיות שהונחו לפני והגעתי לכדי מסקנה לפיה עלה בידי המאשימה להוכיח את האמור בכתב האישום. מסקנתי זו נשענת על האמון אשר נתתי בעדויות המתלוננת ול", החיזוקים השונים הנלמדים מעדותו של ר' אביה של המתלוננת ודו"חות הפעולה של השוטרים, סרטון מצלמות הגוף, תצלומי נזק ומנגד, חוסר האמון שרכשתי לנאשם. אפרט.

7. תחילה, ולמען שלמות התמונה, אציין כי האירוע החל בסמוך לשעה 15:00 כאשר התקשר הנאשם למשטרה וביקש שישלחו לביתו ניידת, אך מעבר לכך לא הוסיף (נ/3). בסמוך לכך מתקשר רס"ר ארמיאס לנאשם מספר פעמים אך זה אינו עונה לשיחותיו. רס"ר ארמיאס הגיע לבית ופגש בנאשם ובמתלוננת אשר תיארו בפניו את שארע, כל אחד מנקודת מבטו. לאחר תחקור ראשוני, מצא רס"ר ארמיאס לעכב את הנאשם לתחנת המשטרה, שם נחקר באזהרה בעוד שרס"ל חדד הגיע לביתם של בני הזוג וגבה את הודעתה הראשונית של המתלוננת.

ועתה לבחינת הראיות לגופן.

המתלוננת

8. ברקע עדותה סיפרה המתלוננת כי נשואה לנאשם מזה כחמש שנים ולהם שתי בנות משותפות קטינות בנות 6 ו-4, וכי היא עובדת כמנהלת חנות בבית החולים "X".
9. כבר בתחילת עדותה סיפרה המתלוננת בכנות ובפתיחות אודות מערכת היחסים עם הנאשם, ההסתבכות הכלכלית והליכי פשיטת רגל, המשבר שחווי לאחר פטירת אמו של הנאשם והתקרבותו לדת. ניכר היה כי המתלוננת לא ביקשה לצמצם או להפחית מהקשיים עימם התמודדה ובפרט עם הקושי לקבל ולהכיל את התקרבותו של הנאשם לדת (עמוד 28 שורות 9, 15, 20-21). גם במעמד זה התייחסה בכבוד לנאשם ולא ביקשה להשחיר את פניו או להרע לו. כלשונה: "אני כאן מנסה לשפר ולסלוח. אני לא מנסה להשחיר. אני מנסה כן ללמוד מהדברים, אנחנו מנסים, אני לא ממעיטה מערך הדברים שהיו. הדברים היו קשים. שנינו היינו טעונים, שנינו השתנינו ואנחנו רוצים לחזור" (עמוד 33 שורות 28-30); "עברנו משבר גדול ואני מקווה ששנינו למדנו. גם אני וגם ש' שיש פה הרבה מה להפסיד על הכף. עברנו שנינו משברים" (עמוד 21 שורות 2-3). עוד ביקשה להדגיש כי מדובר באירוע חריג וכי הנאשם אינו אדם אלים (עמוד 22 שורות 30, 32; עמוד 21 שורה 11). בשלב מסוים בעדות פנתה לנאשם במעין התנצלות ואמרה "תדעו שאני לא נגדך ובטח לא נגד מה שאמרתי" (עמוד 21 שורה 15).
10. עדותה של המתלוננת הייתה הגיונית, סדורה עקבית ותואמת את רוח דבריה כפי שתועדו בדוחות הפעולה (7/ת) ובהודעה שנגבתה בביתה ובמשטרה אשר הוגשו מטעם ההגנה (1/נ - 2/נ). המתלוננת תיארה את מעשיו של הנאשם במתינות רבה תוך שעשתה מאמץ רב לצמצם ככל האפשר מחומרת מעשיו. כך סיפרה כי האירוע התרחש בבוקר יום שבת, הנאשם שתה אלכוהול "כנראה שתה קצת, כנראה שנאמרו דברים", "לא יודעת כמה" והתגרה בה. כשנשאלה באיזה אופן התגרה בה, השיבה "לא יודעת הוא עשה לי תנועות מגונות, זרק כמה מילים... אני לא ממש זוכרת מה... זה היה לפני שנתיים" (עמוד 21 שורות 28-30; עמוד 28 שורה 30-31). "אנחנו מנסים להביא לשלום בית ואני לא בן אדם שינסה לעשות מזה משפט שדה, משהו שהוא יותר חמור. אני מנסה להשאיר בעבר. אני מעדנת את הדברים" (עמוד 33 שורות 21-23). בניגוד לטענת ההגנה המאשימה לא שמה בפיה של המתלוננת מילים אלא שניכר היה כי המתלוננת חוששת שעדותה בבית המשפט עשויה לפגוע בנאשם ובהמשך החיים המשותפים ומכאן שהיה צורך לרענן את זיכרונה של המתלוננת מספר פעמים. ובהתאם לבקשת ההגנה "ריענון הזיכרון" הוכתב במלואו לפרוטוקול (עמודים 24 - 26). אבהיר כי לא התרשמתי כי הצורך בריענון נבע מ"בעיית זיכרון" אלא נבע מרצונה של המתלוננת לגונן ולהגן על הנאשם. לטעמי דווקא העובדה שעשתה כן מלמדת על מהימנותה הרבה.
11. המתלוננת תיארה את הרקע לוויכוח בינה לבין הנאשם כאשר מרחה בטעות על פניו משחה (עמוד 22 שורות 5-7; עמוד 30 שורות 25-27), כיצד בתגובה לכך משך הנאשם בשיערה ודחף אותה לעבר הקיר, כיצד נפלה על ארגז הצעצועים אשר נשבר (עמוד 22 שורה 13-14; עמוד 23 שורות 29-30). עוד תיארה כי לאחר מכן דחף אותה הנאשם לעבר המיטה, משך ברגליה עד שנפלה בשנית. כיצד צעקה לל' לעזרה (עמוד 22 שורה 7-8), כיצד הצמיד אותה הנאשם לקיר וחנק אותה (עמוד 32 שורה 28-34; עמוד 33 שורה 2; עמוד 26 שורות 11 והלאה). המתלוננת אף תיארה את ל' נחלץ לעזרתה וצעק לעבר הנאשם "בלי ידיים, בלי ידיים" והפריד בינה לבין הנאשם (עמוד 22 שורה 10, שורה 12; עמוד 33 שורה 8-12). המתלוננת הוסיפה לתאר כיצד ל' נלחץ מהאירוע והזעיק את אביו (להלן: א') אשר הגיע לביתם ושוחח עם ש' (עמוד 22 שורה 20-25), המתלוננת הוסיפה כי התקשרה בוכייה לאביה וסיפרה לו על המקרה (עמוד 27 שורות 1-5; שורות 26-27).
12. תיאור זה תואם את הדברים שמסרה המתלוננת לשוטרים ותועדו בדוחות הפעולה (7/ת, 3/ת) וכן תואם את התיאור שמסרה בהודעתה הראשונה בביתה והתיאור שמסרה בחקירתה באזהרה. כך בהודעה הראשונה (1/נ): "באותו הרגע הוא לקח אותי מהשיער וזרק אותי על החדר ונפלתי על ארגז צעצועים וניסיתי לדחוף אותו באגרופים שיתרחק

וראיתי טירוף והתחלתי לצעוק לבן שלי מנישואין ראשונים הוא בן 19 שהיה בחדר יש והוא בא קוראים לו 'ל' וניסה להפריד ביננו ואמר לו 'ש' בלי ידיים" ובהמשך "הוא תפס אותי מהשיער וזרק אותי על הקיר ונפלתי לתוך ארגז משחקים שנשבר" (נ/1 שורה 11-15, עמוד 2 שורות 1-2). וכך בחקירתה במשטרה: "הוא דחף אותי ממנו לאחור אני נפלתי על הקיר ועל ארגז הצעצועים שנשבר אחרי זה הוא בא אליי כשאני על הרצפה וניסיתי להדוף אותו ממני בידיים שלי והוא המשיך לזרוק אותי על הקיר וזרק אותי על המיטה אחרי זה משכתי אותי מהרגליים ואז נפלתי מהמיטה עם הראש שלי על הרצפה וכשראיתי שהוא לא מרחם עליי בגלל שהיינו מול הבנות התחלתי לצעוק לל"...." ל' ראה שהוא תופס אותי עם יד אחת בגרון ומצמיד אותי לקיר וחונק אותי. ל' עם דמעות בעיניים צעק עליו ש' בלי ידיים" (נ/2 שורות 48-53).

13. עדותו של ל' אשר לו צעקה המתלוננת בזמן אמת לעזרה מחזקת את מסקנתי בדבר מהימנותה של המתלוננת. השניים תיארו כל אחד מנקודת מבטו את שארע ובפרט הודגש כי ל' צעק לש' "בלי ידיים... בלי ידיים". אותנטיות קרות האירוע אף נלמדת מהעובדה כי המתלוננת מתקשרת בזמן אמת לאביה (השיחה אינה שנויה במחלוקת), בוכה ולחוצה ואמרה לו "הוא [הנאשם] לא מתנהג יפה... שהוא הרים ידיים" (עמוד 19 שורות 1-4).

14. דוחות הפעולה של השוטרים והמתועד בהם אף הם מחזקים את מהימנותה של המתלוננת ובהם אפשר למצוא בין היתר את אמירתה הספונטנית לרס"ר ארמיאס "אתם לא לוקחים אותו?!" (ת/7). סרטון מצלמות הגוף מעיד על מצבה הנפשי בסמוך למקרה בו אפשר להבחין במתלוננת בוכה (לדוגמה ת/13 דקה 15:46 עד 15:47).

15. מסקנתי בדבר מהימנות עדות המתלוננת מתקבלת אף לאחר שבחנתי את כל אותן סתירות עליהן הצביע הסינור והגם שברור שעדותה של המתלוננת על מרכיבי השונים אינה חפה מקשיים. המתלוננת התבקשה בחקירה הנגדית לספק הסבר באשר לכל הסתירות והקשים שעולים מעדותה וניכר היה כי התמודדה היטב עם שאלות אלו כמו גם שאלות אחרות אשר לכאורה הציגו אותה באור שאינו חיובי. אפרט.

המתלוננת סיפרה במשטרה יום לאחר המקרה ולראשונה כי הנאשם חנק אותה. כאשר נשאלה כיצד היא מתארת "אירוע עוצמתי יותר מבחינת התקיפה מאשר תיארה אתמול" השיבה כי "בערב אחרי של" חזר הביתה הוא אמר לי שהוא נבהל איך שהוא חנק אותי ואז פתאום נזכרתי בזה" (נ/2 שורה 62-63). כאשר העידה בפני הסבירה כי "את העדות הראשונה לקחו ממני כשהייתי נסערת וזה כנראה משהו שהדחקתי או לא רציתי ... נזכרתי בזה אחר כך.... בערב ל' בא אליי לראות איך אני מרגישה והוא סיפר שהוא נורא נבהל שהוא ראה אותי ככה. אני זוכרת דיברנו והוא אמר לא מתאים לש' איך הוא חנק אותך משהו כזה ולא רציתי לחשוב על זה" (עמוד 26 שורות 23-28; עמוד 32 שורות 14-17). עוד הסבירה כי בהודעתה הראשונה נשאלה שאלות כלליות ובנותיה היו בבית כך שלא רצתה לפרט מעבר לנדרש (עמוד 26 שורות 23-24; עמוד 31 שורות 13-15). עדותו של רס"ל חדד אשר הדגיש כי לא ביקש לברר יותר משמסר לו ונגבתה הודעה קצרה, תומכת בדבריה אלו של המתלוננת (נ/1, עמוד 36 שורות 15-30) ואכן בחקירתה במשטרה יום לאחר המקרה אפשר למצוא פירוט רב בנוגע לעניינים רבים (נ/2).

16. עוד סיפרה המתלוננת בעדותה בביתה כי "ש' נתן גם לו [לל'] אגרופים והוא שבר עליו [על ל'] את הגיטרה" (נ/1 שורה 14) על אף של" לא הזכיר זאת. במשטרה הסבירה כי "הוא שבר אותה על ל' אני לא ראיתי את זה אבל כן שמעתי את המכה והגיטרה שבורה" (נ/2 שורה 56). בעדותה בבית המשפט חזרה על הסבר זה (עמוד 24 שורה 9-12; עמוד 33 שורות 32-33 ועמוד 34 שורה 1-4). כאן חשוב שייאמר כי הנאשם מודה בשבירת הצעצוע וכי ל' בעדותו בבית המשפט אמר "יכול להיות [שהנאשם] דחף אותי. אגרופים לא" (עמוד 17 שורה 17-19). עוד ביקשה המתלוננת להבהיר בעדותה במשטרה כי הנזק בדלת חדר השירותים נגרם באירוע קודם (עמוד 30 שורות 8-15, נ/2 שורה 72 והלאה).

17. להתרשמותי אין באמור כדי לפגוע במהימנות התיאור שמסרה המתלוננת ולטעמי אף לא עולה חשש לאמירת

דברי שקר. אפרט טעמיי.

ראשית, אין לשלול את האפשרות שאדם ייזכר בפרטים שלא זכר קודם לכן גם במתן הודעה מאוחרת או אפילו במהלך חקירה בבית משפט והסיבות לכך רבות ומגוונות. מכאן שההסברים שמסרה המתלוננת הגיוניים ומובנים.

שנית, אינני סבורה כי קיים חשש אמיתי לתיאום גרסאות ולא רק לנוכח התרשמותי החיובית מהמתלוננת ומל'. יש לזכור כי השניים משוחחים, באופן טבעי יש לומר, אודות שהתרחש לאחר שמסרו הודעתם למשטרה ולא נראה כי הייתה כוונה באותה העת לחקור אותם פעם נוספת. הצורך בחקירתה של המתלוננת באזהרה עלה רק לאחר שהנאשם טען כי היא תקפה אותו. ויותר מכך, הדעת נותנת כי לו היו השניים פועלים "לשבש" או "לתאם" גרסאות שהרי לבטח לא הייתה המתלוננת מספרת ביוזמתה על כך לחוקר המשטרה. דווקא העובדה כי סיפרה בכנות ובפתיחות אודות חילופי הדברים עם ל' יש בה ללמד על מהימנותה.

נוסף על אלו, ההבדל בין הגרסאות לטעמי נובע בעיקר מאופיו האמוציונלי של האירוע ומסוג התחקור השונה. כמו כן, עניין הנזק לדלת חדר השירותים הוא שולי ואינו נוגע לליבת האירוע ולא מצא את מקומו בכתב האישום. ואף אין להוציא מכלל אפשרות כי דבריה של המתלוננת לא הובנו כראוי נוכח סערת הרגשות בה הייתה נתונה.

ולבסוף וזה העיקר, העובדה כי בחקירתה במשטרה מבקשת המתלוננת להעמיד דברים על דיוקם, הן בנוגע לשבירת הצעצוע, הן בנוגע לגרימת הנזק לדלת השירותים והן בנוגע לתקיפתו של ל', אינה מתיישבת עם תזת "העצמה" ו"הגזמה" של האירוע. הדעת נותנת כי לו ביקשה המתלוננת לעשות כן הייתה מתקשרת למשטרה ולבטח לא הייתה מבקשת להעמיד דברים על דיוקם באופן המיטיב עם הנאשם. לטעמי, דווקא העובדה שכך עשתה היא המלמדת בין היתר על מהימנות גרסתה.

18. אכן עדותה המתלוננת אינה מושלמת אך אין פירוש הדבר כי היא אינה שלמה. המתלוננת הציגה גרסה שלמה עקבית וקוהרנטית גם מבחינה פנימית - כאשר בוחנים חלקים בעדותה ביחס לחלקים אחרים בה והן מבחינה חיצונית כאשר היא משתלבת עם שאר הראיות שהונחו בפני, עדותיהם של ל', ר' (אביה של המתלוננת), דוחות ועדויות השוטרים סרטון מצלמת הגוף בדבר מצבה הנפשי ותצלום הנזק. כל אלו עולים לכדי תצפית שלם ויש בהם כדי לבסס את אשמתו של הנאשם.

ל'

19. כרקע לעדותו סיפר ל' כי הוא בן 20, בנה של המתלוננת מנישואיה הראשונים, עובד כמחסנאי. בפתח עדותו ביקש להעיד שלא בנוכחות הנאשם "לא נעים לי היום הם חיים ביחד.. מה שהיה באותו היום... לא נעים לי בכלל לעשות את זה" (עמוד 10 שורות 5-6). בקשתו זו נדחתה וניכר היה כי תחושת חוסר הנוחות ליוותה אותו לאורך מתן העדות.

20. ל' הוכרז כעד עוין לאחר שמסר עדות השונה מגרסתו במשטרה. להתרשמותי עשה כן מתוך כבוד לנאשם אותו הוא רואה כאב ומתוך חשש לפגוע במערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת אשר עלתה לכאורה על דרך המלך. "אני חושב שש' נמצא במצב אחר ממה שהיה אז, הוא עבר את הפרידה מאמא, לא יודע מה עבר לו בראש. לא רוצה לחזור למקום הזה זה מאחורי, אני לא זוכר את הדברים האלה. יש להם זוגיות יפה, שתי ילדות הם צריכים לפרנס את הילדות האלה אני לא רוצה להזיק להם" (עמוד 12 שורות 23-25); "אתה כנראה לא מבין שבאמת שניהם חשובים לי, שניהם ההורים שלי, שניהם חיים זוגיות טובה כרגע, טוב להם כרגע".... "אתה כנראה לא מבין שהנאשם הוא כמו אבא שלי. הוא גר איתי בבית 7 שנים" (עמוד 15 שורה 19-18; עמוד 12 שורה 20-25; עמוד 13 שורה 20; עמוד 15 שורה 34); "לא יודע... לא זוכר בדיוק... אולי אני הייתי באטרף אני לא יודע, אולי אני ראיתי כאוס אולי אני ראיתי דברים שלא" (עמוד 11 שורות 8-9). "אבל באותו יום אני הייתי באטרף, בשיגעון, ילד תבינו אותי. לא רוצה לא נעים לי כל הסיטואציה

הזו, אם לא היו חיים ביחד אז לא יודע מה". עצם העובדה כי על אף הקושי הרגשי וחוסר הנוחות, עמד ל' על דוכן העדים ומסר עדות מפלילה כנגד הנאשם מלמדת על מהימנותו הרבה.

21. ל' העיד כי התעורר בשעות המאוחרות ושמע בניגוד ליום שבת רגיל, צעקות וקולות בכי וכן העיד על המתח שהורגש באוויר כלשונו "כאוס, צעקות ובלאגנים" (עמוד 10 שורה 29). ל' תיאר כיצד הבחין בנאשם ובמתלוננת צמודים זה לזה והפריד ביניהם. בסלון ביקש להרגיע את המתלוננת שהייתה נסערת ובוכייה (עמוד 14 שורה 31; עמוד 15 שורות 5-6), במקביל התקשר לא' אשר כעבור כמחצית השעה הגיע לביתם והחליף מילים עם הנאשם. ל' הדגים כיצד הניח הנאשם את ידו על צווארה של המתלוננת אך טען כי ייתכן ופירש זאת באופן שגוי כך שאולי לא מדובר בחניקה ממש (עמוד 11 שורה 16-17; שורות 28-30). ועוד "אני זוכר שהייתה יד על אמא שראיתי את אמא מחליפה צבעים, לחוצה בוכה, יכול להיות שזה לא בא מזה שהייתה לה יד על הגרון וחונקת אותה אבל אני פענחתי את זה ככה כי קמתי לדבר הזה. מה שאמרתי למשטרה באותו יום זה הכל קרא, אבל זה דברים שפענחתי אותם אולי אחרת ממה שהיו. יכול להיות שהוא ניסה לדחוף אותה ממנו, לא יודע מה לומר לך" (עמוד 15 שורות 5-7). בחקירתו הנגדית ל' היה נכון לקבל את הגרסה שהוצגה לו על ידי בא כוח הנאשם לפיה ייתכן כי כוונת הנאשם הייתה שונה "יכול להיות שהוא ניסה להרחיק אותה ממנו ואני פענחתי את זה כחניקה. יכול להיות, קמתי לאטרף, לא יודע מה בדיוק קרה וזה היה גם ממזמן" (עמוד 15 שורות 1-2; עמוד 15 שורה 8; עמוד 16 שורות 5-8). עוד תיאר ל' בחקירה נגדית כי המתלוננת ישבה על כורסא והנאשם הפיל אותה אחורנית (עמוד 15 שורות 13-15; עמוד 16 שורות 3-6).

22. ל' אישר כי דבריו במשטרה אמת הם אך ייתכן ונטה להגזים ולהקצין נוכח סערת הרגשות בה היה נתון (עמוד 11 שורות 25-26, עמוד 12 שורות 1-2, עמוד 13 שורות 5-6) וכלשונו: "קמתי בבהלה, כאשר אני יודע שהמצב בבית לא טוב... שמעתי אותה צועקת את השם שלי ל'.... נכנסתי לחדר האמצעי אני רואה אותה, את אמא שלי דבוקה לקיר כאשר ש' בעלה חונק אותה עם ידו ופניה של אמא שלי החליפו צבעים כאשר ש' צעק עליה ועלי בטענה שהוא לא רצה שאכנס לחדר. אני ניסיתי להפריד ביניהם..." (9/ שורות 4-11).

23. אומר כי אינני רואה את השוני בין עדותו של ל' בבית המשפט לבין עדותו במשטרה כסתירה הפוגמת במהימנות הדברים, אלא כחלק ממגמת צמצום מובנת שאפיינה את עדותו בבית המשפט לנוכח הקושי לראות את הנאשם אשר ל' רואה בו כאב, עומד לדן. העובדה כי ל' חזר על אמירות כגון "בלי ידיים", "החליפה צבעים", "היתה אדומה" וכו' מחזקת את המסקנה כי האירוע נצרב בזיכרונו. העובדה כי ל' הזעיק את א' אשר כאמור הגיע לביתם זמן קצר לאחר האירוע מלמדת אף היא על אותנטיות העדות.

24. נראה כי הדברים שמסר ל' במשטרה משקפים טוב יותר את עיקרי האירוע, והתרשמתי, אף על יסוד כלל הראיות אשר כל אחת מהן מהווה אף חיזוק עצמאי, כי התמונה המתקבלת ממכלול דבריו, לרבות דבריו במשטרה, היא תמונת אמת המשקפת את שהתרחש בביתם. מסקנה זו אף מתיישבת עם העובדה כי ל' נעדר מניע להפללתו של הנאשם על לא עוול בכפו והנאשם לא טען אחרת.

25. ערה אני לכך של' מסר כי בחלק האחרון של האירוע ישבה המתלוננת על כורסא בסלון והנאשם דחף אותה לאחור בעוד שהמתלוננת לא סיפרה על כך ואולם יש לזכור כי השניים מסרו תיאור דומה של האירוע כל אחד מנקודת מבטו והחשיבות שמייחסים לו. אך טבעי בעיני כי ל' החושש לשלומה של אמו ימקד את תלונתו בחלק הנוגע אליה, וההפך אף הוא נכון.

26. עדויותיהם של המתלוננת ול' איפוא משתלבות זו בזו ומשלימות האחת את רעותה. עדויותיהם מתונות, אינן מתלהמות לא ניכר בהן הגזמה או ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם. העדים שניהם ציינו יותר מאחת כי לא מבקשים להרע לנאשם, ניכר היה כי הם אוהבים את הנאשם, מבקשים לגונן עליו. ההתרשמות היא ממי שתיארו בעדותם את

האירוע כפי שחוו ולקטו בחושיהם ונצרב בזיכרונם, תיאור פניה של המתלוננת כמחליפי צבעים והשימוש החוזר באמרה "בלי ידיים בלי ידיים". לא נעלמו מעיני אי דיוקים בין התיאורים שמסרו העדים כאמור לעיל ואולם אינני סבורה כי הפערים בין הגרסאות מעלים חשש לאמירת שקר. אחזור ואומר כי השניים מסרו תיאור דומה ביחס לאירוע, כל אחד מזווית הראייה שלו, כאשר ל' לא ראה את תחילתו של האירוע. שינויים בין הגרסאות הנובעים מהטבע האנושי, אין בהם כדי להעלות או להוריד מרמת התיאור או מהימנותו. יתרה מכך, לו היה מדובר בשתי גרסאות זהות לחלוטין אזי היה מתעורר חשש לתיאום גרסאות. אין זה המקרה כאן.

ר' - אביה של המתלוננת

27. אביה של המתלוננת סיפר כי בזמן האירוע התקשרה אליו המתלוננת בנוכחות הנאשם בוכה ולחוצה "בפאניקה" (עמוד 19 שורה 11) ואמרה לו שהוא לא מתנהג יפה ועל כן הנחה אותה להתקשר למשטרה. ברקע השיחה עם המתלוננת שמע את הנאשם אומר "חבל שאמא שלך לא... שהיית קטנה". עדותו תואמת את הדברים שמסר לרס"ב שלום בשיחת הטלפון אשר תועדו "אתמול בשעות הצהריים התקשרה אליו ביתו ק', היא הייתה בלחץ בכתה אמרה שהוא מרים את הקול וצועק והבנתי שהוא התנהג בצורה לא תרבותית וכנראה היה שתוי, שמעתי אותו ברקע שהוא מקלל אותה ומילים כמו אמא שלך שתמות וגם אמר לה משהו כמו אמא שלך היתה צריכה להרוג אותך עוד כשהיית קטנה... שאלתי האם הוא הרים עליך ידיים ואמרה שכן ואז ביקשתי ממנה להזמין משטרה" (ת/10).

העובדה כי פרטי האירוע, גם אם באופן כללי עלו בשיחת הטלפון עם אביה של המתלוננת, כאשר המתלוננת לחוצה ובוכיה ובסמוך לאירוע האלים, מלמדים על משקלה הרב. עדות זו מחזקת את עדות המתלוננת ומהווה נדבך נוסף בהרשעת הנאשם.

28. אקדים את המאוחר ואומר כי לעדותו של ר' ישנה חשיבות רבה גם בבחינת גרסתו של הנאשם. אסביר.

ראשית, באשר לשיחת הטלפון שכאמור אינה שנויה במחלוקת, טען הנאשם במשטרה כי אמר: "תגידי לאבא שלך שיבוא ויחתום על הסדרי הראייה ואז אני אלך מהבית כמו שאת רוצה" (ת/1 שורה 50), בעוד שבבית המשפט העיד כי אמר "חבל שלא חילכת אותה שהייתה קטנה ולא חבל שלא הרגת אותה" (עמוד 40 שורה 22). בחקירה הנגדית אישר הנאשם כי בשיחה זו המתלוננת אמרה לאביה כי תקף אותה (עמוד 46-47 שורות 1-2, שורות 33-34). ההבדל בגרסאות זניח אלא הקושי נעוץ בתוכן הדברים שנשמעו. הדעת נותנת כי לו האירוע התרחש כטענתו שהרי הייתה אמורה להישמע מצדו של הנאשם אמירה ספונטנית שיש בה כדי להעמיד המתלוננת על טעותה וחשוב מכך שיש בה להבהיר לאביה מן העבר השני של השיחה כי הוא זה שהותקף. העובדה כי לא נשמעו אמירות ספונטניות מסוג זה ברקע השיחה מדברת בעד עצמה.

שנית, לטענת הנאשם פנה לאביה של המתלוננת מספר פעמים ושיתף אותו בעניינים שונים בינו לבין המתלוננת לרבות מקרים בהם נהגה כלפיו באלימות (עמוד 40 שורות 24-25). מדובר לכאורה בעד אשר יכול היה לאשש לפחות חלק מטענותיו של הנאשם ואולם בחרה ההגנה שלא לשאול את העד אף לא שאלה אחת בהקשר לכך. הימנעות ההגנה מהצגה לעד שאלות שעשויות היו לתרום לגילוי האמת יוצרת חזקה לפיה לו היו נשאל שאלות בהקשר זה תשובותיו היו פועלות לחובת הנאשם.

שוטרים ודוחות פעולה

29. לא אחזור ואפרט את העולה מדוחות הפעולה של השוטרים, אלו שזורים לאורך הכרעת הדין. בחרתי להתמקד בעדותו של רס"ר ארמיאס שכן חשובה היא בעיקר לנוכח טענות הנאשם.

עמוד 7

30. מדוח הפעולה עולה כי הנאשם טען בפני רס"ר ארמיאס כי התנהל ויכוח עם המתלוננת לאחריו הזמינה את א' שניסה לכאורה להכותו. כשנשאל הנאשם מדוע לא ענה לטלפון השיב שלא רצה משטרה מאחר שא' ול' עזבו את הבית. לדבריו המתלוננת היא שתקפה אותו. עם סיום התשאול הראשוני, יצאה המתלוננת ושאלה "אתם לא לוקחים אותו?!" ובשיחה עם המתלוננת אמרה לו האחרונה כי על רקע ויכוח בנוגע לילדות "אחז בה בשיער, הפיל אותה לעבר ארגז משחקים שנשבר בעקבות נפילתה והיא החלה בבריחה לחדר השינה"... לאחר מכן הנאשם "הכה בדלת ושבר אותה באזור הידית" (ת/7).

31. בחקירה הנגדית התבקש רס"ר ארמיאס להסביר, בין היתר כיצד ייתכן שהנאשם הזמין את המשטרה ובסופו של דבר מצא עצמו מעוכב לתחנה. וכך השיב: "זה שהוא התקשר למשטרה זה לא אומר שהוא בהכרח הקורבן... אחרי ששמעתי את שני הצדדים ועל פי מה שראיתי בבית החלטתי לעכב אותו כחשוד" (עמוד 8 שורה 17-19). עוד נשאל בנוגע למעורבותם של ל' וא' באירוע. כזכור הנאשם לא ביקש למסור תלונה ואף לא רצה במעורבות המשטרה (ועל הסיבות לכך אעמוד בהמשך) ומכאן שההסברים שניתנו על ידי רס"ר ארמיאס מקובלים עלי במלואם.

הנאשם

32. בחנתי את עדות הנאשם ואת ההסברים שסיפק ולא אוכל לומר כי עדותו הרשימה אותי בכנותה, וזאת בלשון המעטה. אפרט.

33. כרקע לעדותו סיפר הנאשם כי הוא בן 41, עובד כמנהל תחנת מוניות בשדה התעופה מזה 6 שנים נשוי למתלוננת, מגדל את ל' מגיל 9 ורואה בו כבנו. לדבריו רואה חשיבות רבה בשמירה על התא המשפחתי והמערכת הזוגית עם המתלוננת בפרט. ואולם עדותו הייתה כל כולה ניסיון בוטה להשחיר את פניה של המתלוננת ובניגוד למתלוננת לא חסך הוא בפרטים. כך בחר לפתוח בתיאור אופייה כמי שחוותה דיכאון אחרי לידה, כמי שנהגה כלפיו באלימות מילולית ופיזית "זו לא סיטואציה חד פעמית או ראשונה שאני חווה אלימות, אם זה זריקת חפצים, כיסאות, שברה עליי בשמים, זרקת עליי מפתחות, זרקת לי טלפון, שרטה לי את הגוף פעמיים. מה שיש ביד באותו רגע ולא עניתי תשובה במקום זה עף עלייך" (עמוד 46 שורות 17-20), כמי שנוטלת תרופות "הלכה לטיפול לוקחת ציפרלקס" (עמוד 40 שורה 32), כמי שיש לה בעיה של שליטה בכעסים, "אני חושב שהבעיה של אשתי הייתה תגובות קיצוניות בהתנהגות שלה, היום היא מטופלת" (עמוד 45 שורה 33-34) "זה רק מעיד על חוסר שפיות שהייתה בו. היא לא הייתה שפווה באותה תקופה... היו לה תגובות קיצוניות לכל דבר" (עמוד 48 שורה 24-25), "כל אדם אחר היה מתגרש עוזב את הבית" (עמ' 50 שורה 9). דברים אלו נטענו ביתר שאת בסיכומים (עמוד 57 שורות 29-32, עמוד 58 שורות 7-9, עמוד 58 שורות 22-26, עמוד 61 שורות 18-19).

34. גרסת הנאשם לטעמי אינה משכנעת ואינה אמינה. בתשובתו של הנאשם לכתב האישום מסר כי המתלוננת איימה עליו ואולם לא מצאתי לכך התייחסות בחקירותיו במשטרה או בעדותו בפניי וטענה זו נזנחה בסיכומים. מעבר לכך עברה גרסתו שינויים נוספים וככל שהתקדמה עדותו כך גברה תדירות השינויים. לדוגמה, בפני רס"ר ארמיאס טען הנאשם כי המתלוננת תקפה אותו ולא משתמע מדבריו כי הגן על עצמו (ת/7). בחקירה הראשונה אמר "אני דחפתי אותה והזזתי אותה ממני... הדפתי את ק" (ת/1 שורה 19, שורה 32-33, שורה 42-43). בחקירה השנייה אמר: "אני לקחתי את ק' והנחתי אותה בתך ארגז הצעצועים אפילו לא דחפתי אותה"; "הדפתי אותה... ברגע ששמתי אותה על

הארגז"; "יכול להיות ששמתי את היד שלי על הכתף שלה להצמיד אותה לקיר" (ת/2 שורות 16-17, שורה 37 ושורה 40). בעדותו בפניי טען כי "הרחקתי אותה ממני הדפתי אותה ממני.... ראיתי שהיא עומדת ליפול אחורה אז תפסתי אותה והושבתי אותה על ארגז הצעצועים" (עמוד 40 שורות 12-14). ויודגש כי מדבריו אלו השתמע כי "ההושבה" ו"ההנחה" נועדו למנוע נפילתה של המתלוננת ונעשו בעדינות. בהמשך "אני הגנתי על עצמי עם הידיים וכדי שתעצור ולא ימשכו השריטות על הפנים והגוף והדפתי אותה בצורה כזו (עמוד 40 שורות 17-18); "אני החזקתי לה את הידיים עם יד ימין שלי כדי שלא תמשיך לשרוט אותי ולתקוף אותי" (עמוד 41 שורה 23). "אני הדפתי אותה ממני.. אז היא נהדפה אחורה והחזקתי אותה שלא תיפול בצורה חזקה מידי אחורה... החזקתי אותה והושבתי אותה"; "אני החזקתי אותה כדי שלא תיפול" (עמוד 48 שורה 21) בחקירה הנגדית כשנשאל האם שם את היד והצמיד את המתלוננת לקיר השיב בחיוב (עמוד 48 שורות 27-28). כשנשאל "יכול היות מצב שהדפת אותה לקיר והחזקת אותה בכוח על הקיר? השיב: "בפעם השנייה יכול להיות שכן, אבל החזקתי לה את הידיים אבל לא חניקה ולא יד על הצוואר. בשום פנים ואופן לא. כתף מקסימום". (עמוד 50 שורה 31-33).

35. באופן דומה, טען בחקירה הראשית כי ל', "ראה אותי מחזיק אותה ואז ברגע שהוא בא ומשך אותה עזבתי את המקום" (עמוד 41 שורה 29-30), מנגד בחקירה הנגדית אמר "כשהיא צעקה לל' היא ישבה בארגז ואני כבר הייתי קצת רחוק ממנה כך שאני כבר לא נוגע בה כשהיא צעקה לו" (עמוד 47 שורה 6-7) וכן "הוא [ל'] לא ראה אלימות" (עמוד 47 שורה 32). במשטרה טען כי "היא צעקה לבן שלה שיבוא ואני אמרתי לו אל תתקרב אליי" (ת/1 שורה 49, 29). בנקודה זו חשוב שייאמר כי מעבר לעובדה שעדות הנאשם עומדת בסתירה מוחלטת לעדותו של ל', לא מצאתי בעדות הנאשם הסבר הגיוני מדוע ל' שהוא "ילד טוב ואין לי עניין אתו" (ת/2 שורה 43) ימסור עדות מפלילה כנגדו.

36. עוד אפשר לראות כי האלימות אותה ייחס הנאשם למתלוננת הן באירוע זה והן באירועים קודמים הלכה וגברה עם התקדמות עדותו, כאשר חלק מהנתונים לא הובאו בחקירותיו כלל ועיקר. כך לדוגמה, טענתו של הנאשם לפיה בעודו מנסה להתגונן מפניה של המתלוננת אשר שרטה אותו, הועלתה רק בחקירה השנייה אז הציג סימן שריטה על חזהו (נ/4), אך בד בבד הבהיר כי לא מעוניין להתלונן. בעדות בפני ציין כי "ניסתה לשרוט אותי... הגנתי על עצמי עם הידיים וכדי שתעצור ולא ימשכו השריטות על הפנים והגוף" (עמוד 40 שורות 17-18). "זו שריטה קטנה והיו אחרות" (עמוד 42 שורה 22) ובאותה נשימה ממש "אין לה אפילו ציפורן אחת, היא מכרסמת את הציפורניים שלה" כשנשאל "כיצד הצליחה לשרוט אותך" השיב "עם העוצמה של האצבעות" (עמוד 49 שורות 7-17). בעדות בבית המשפט טען כי המתלוננת החזיקה בידה חפץ. וכך "אני לא יודע מה יש ביד לבן אדם, לא ידעתי מה זה. היו מקרים. יכול להיות משהו אחר... אני אולי חשבתי שזה משהו אחר, אולי פינצטה" (עמוד 45 שורות 1-7). כך גם בנוגע לאירועים קודמים בהם לכאורה נהגה בו המתלוננת באלימות (עמוד 40 שורה 4, עמוד 39 שורה 31-32; עמוד 43 שורות 13-24) ובפרט "זו לא סיטואציה חד פעמית או ראשונה שאני חווה אלימות, אם זה זריקת חפצים, כיסאות, שברה עליי בשמים, זרקה עליי מפתחות, זרקה עליי טלפון, שרטה לי את כל הגוף פעמיים. מה שיש ביד" (עמוד 46 שורות 17-20).

37. הנאשם הציג מצג לפיו הוא אשר הותקף הוא על ידי המתלוננת והוא אשר הזמין את המשטרה ואולם הדברים רחוקים מהאמת. בסרטון מצלמת הגוף אפשר לראות בבירור כי הנאשם רגוע ושלו והוא אינו נראה כמי שזה רק עתה הותקף על ידי המתלוננת כטענתו. למעשה לאחר האירוע ל' עוזב את הבית, המתלוננת מתקשרת לאביה. חילופי הדברים בין המתלוננת לנאשם נסובו על דרישתה כי יעזוב את הבית אך הוא הסכים לעשות כן רק בצאת השבת. הנאשם מצא לנכון להתקשר למשטרה רק לאחר שא' מגיע לביתו כי "עם המתלוננת אני לא צריך משטרה..." (עמ' 52 שורות 7-8).

38. גם כאן גרסתו של הנאשם אינה עקבית. לרס"ר ארמיאס אמר "א' שהגיע לבית נכנס וניסה לתת לו מכות" (ת/7) בעוד שבעדות מסר כי "כשהוא (ל') הביא את אבא שלו ואבא שלו אמר לו בוא אני רוצה לדבר אתך החוצה, אז אני הרגשתי מאוים ואז התקשרתי למשטרה. ברגע שהם יצאו החוצה ניתקתי את השיחה עם המשטרה"; "באותו רגע שהם ברחו מהבית ניתקתי. האיום נוטרל" (עמוד 47 שורות 25-26). כמו כן, במקום אחד אמר "הגיע לבית שלי מישוה שרוצה להוציא אותי מהבית שלי, מי אתה בכלל עם כל הכבוד?... מילים לחוד ומעשים לחוד, אני לא יודע מי זה הבן אדם, אין לי מושג מיהו, רק משמועות זו הפעם הראשונה שאולי ראיתי אותו בחיים שלי" (עמוד 51 שורות 14-17) ובמקום אחר אמר: "אבא של ל' הוא בן אדם מאוד בעייתי. את יכולה לחקור עליו ותראי. אני מאוד פחדתי ממנו. זה עברין מבן זכאי. עברין מורשע. איש עולם תחתון. אם הוא אצלי בבית אז אני לא אזעיק את המשטרה?" (עמוד 51 שורות 29-31).

39. לאור כל זאת עולה התמיהה מדוע מסרו גם המתלוננת וגם ל' עדות מפלילה כנגד הנאשם אם האירוע התרחש כפי שטען. וכזכור, המתלוננת היא לא זו שהזמינה את המשטרה. בהקשר לכך אפשר למצוא בעדותו של הנאשם מגוון של תשובות. כך טען בחקירתו כי המתלוננת "שקרנית פתולוגית", "עלילת דם" (ת/1). במקום אחר טען כי המתלוננת ביקשה לסלקו מהבית בכל מחיר ואף במחיר של האשמת שווא (עמוד 47 שורות 20-34; ת/1 שורות 22-23, 71-72). באשר לל' אמר כי "ל' הוא ילד טוב" (ת/2 שורה 43) אשר לא הבין את הסיטואציה וככל הנראה מגונן על אָמו (עמוד 47 שורה 33). בעדות בבית המשפט טען לראשונה כי "כל האירוע נובע מתוך סכסוך שנובע מחילוקי דעות שקשורים לילדות ולמשפחה כדי לקבל איזה פור לגבי העתיד... שירחיקו אותי מהבית והיא תישאר עם הילדים ואני כדי לראות את הילדים אצטרך להיות דרך עו"ס לעבור קצינת מבחן להגיד שאני אדם אלים" (עמוד 42 שורות 10-14) (אגב על כך לא נשאלה המתלוננת דבר).

40. לכל אלו יש להוסיף כי הנאשם חזר ונשנה הבהיר שישנם עדים שיכולים לאשש את גרסתו ואף יש ביכולתו להציג ראיות לתמיכה בטענותיו. חרף זאת הנאשם לא הביא עדים מטעמו ולא הציג ראיות מטעמו. כך לדוגמה נמנע מלהציג את הודעות הנאצה שלכאורה שלחה לו המתלוננת ואף סירב לפרט את תוכנם "אני לא זוכר, כל מיני הערות וכל מיני דברים" (ת/1 שורה 8-10; 14-17). בעדות טען כי "לא חסרים לי דברים, הקלטות, הודעות, ברוך השם" (עמוד 52 שורה 26); "אני מוכן להראות לך שני סרטונים ותמונה כדי שתביני את הסיטואציה" (עמוד 50 שורות 5-6) ו"בחרתי לא להציג לבית משפט לא סרטונים ולא הקלטות שיש לי" (עמוד 42 שורה 22).

עוד טען הנאשם כי "פניתי להורים שלה, פניתי לאחים שלה ולהרבה אנשים שבאיזה מקום יכולים לגשר, אפילו לרב שלי פניתי... אבל לא הצלחתי לפתור" (עמוד 42 שורות 32-33) ובהמשך טען כי פנה לאביה של המתלוננת "עשרות פעמים יש לי הודעות שלו... שפניתי אליו בכל מיני מצבים, אמרתי לו תקשיב אני לא יכול...". בשלב זה נקטע הנאשם על ידי בא כוחו "זה לא רלבנטי. בוא נמשיך" (עמוד 40 שורות 24-25). כזכור, אביה של המתלוננת העיד בבית המשפט ואולם ההגנה לא מצאה לנכון לשאול אותו דבר בהקשר לעניין זה וזאת מטעמים השמורים עימה.

הנאשם הוסיף וטען בעדותו ולראשונה כי מחזיק בידו תמונות חבלות שנגרמו לו לכאורה ממעשיה של המתלוננת אך רס"ב שלום סירב לעיין בהם שכן מיהר לסיים את החקירה (עמוד 49 שורה 28, עמוד 50 שורות 1-2). אגב, רס"ב שלום לא נשאל על כך דבר ולא חצי דבר.

התרשמתי כי הנאשם היה מודע לקושי הטמון בגרסתו שלא כללה (כפי שאפשר היה לצפות), חיזוק ראייתי כטענתו, ועל כן ניסה לעקר את משמעות אי הבאת העדים והראיות במתן הסבר לפיו הוא לא מעוניין לפגוע במתלוננת. ההסבר אינו משכנע ואינו עולה בקנה אחד עם העובדה כי הנאשם הוא שהזמין את המשטרה או עם עדותו שהייתה כאמור כל כולה ניסיון בוטה להשחיר את פניה של המתלוננת.

אומר את הברור מאליו, חזקה על הנאשם הטוען לחפותו שלא יימנע מבית המשפט ראיות שהיו לטובתו, ההסבר שסיפק אינו משכנע. מכאן שאי הבאת העדים נזקפת לחובתו.

41. למעשה הנאשם לא שיתף פעולה עם המשטרה, לא ענה לשיחותיו של רס"ר ארמיאס בסמוך לאירוע, לאחר מכן נמלך בדעתו מהגשת תלונה כנגד א' והמתלוננת ולא הציג ראיות לתמיכה בטענותיו. כל אלו מצביעים על כך שכוונותיו של הנאשם אינן טהורות ונועדו להסתיר את התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת תוך הפניית אצבע מאשימה כנגדה. מסקנה זו מתחזקת לאחר שצפיתי בסרטון מצלמת הגוף המתעדת את המפגש הראשוני עם רס"ר ארמיאס, שם נשאל מי הזמין את המשטרה והנאשם השיב באופן ספונטני "אישתי או אולי אני" (ת/13). ועל כך יאמר, "התקפה היא ההגנה הטובה ביותר". לא כאן.

42. למעלה מן הצורך אומר כי אף לו הייתי מקבלת גרסת הנאשם להתרחשות האירוע לפיה רק "דחף" או "הדף" את המתלוננת, שהרי מעשים אלו אינם בבחינת הגנה עצמית. ברור לכל בר דעת כי מריחת משחה על פניו של בן הזוג במקריות היא לא תקיפה כהגדרתה הקלאסית. דומה כי כך גם חשב הנאשם בזמן אמת שהרי במשטרה אמר "ניגבתי את זה בשנייה" (ת/2 שורה 25). וכך עוד אמר "המתלוננת לא איום מעבר לאיום הפיזי של לשרוט אותי ... עם המתלוננת אני לא צריך משטרה" (עמוד 52 שורה 7-8). נכונה אני לקבל את הטענה כי מדובר במעשה מעליב ומכוער אשר היווה את הזרז לאירוע האלים אך אין בידי לקבל הטענה כי יש בכך להצדיק גם לא דחיפה או הדיפה. הנאשם תקף את המתלוננת, משך בשיערה, דחף אותה לכיוון הקיר, בהמשך לעבר המיטה משך ברגליה וחנק אותה כפי המתואר בכתב האישום. שבירת הצעצוע אינה עומדת בבדידותה אלא מצטרפת להתנהגותו האלימה והפוגענית של הנאשם ואין המדובר בזוטי דברים.

43. אפשר היה להרחיב ולעמוד על היבטים נוספים בעדותו של הנאשם ובהם העובדה כי ניכר ניסיונו לצמצם מחומרת התנהגותו הפוגענית כלפי המתלוננת באשר חשף את איבר מינו בפניה "זה היה צעד נואש חשוב לציין כי זה סתם מעשה טיפשי" (ת/2 שורה 27-29) (אגב, המתלוננת לא הזכירה זאת בעדותה בפניי אפשר שמתוך הכבוד הרוחשת לנאשם), או העובדה כי ניכר היה שמתחמק מלהשיב על שאלות תוך הסתת הדיון להתנהגותה של המתלוננת (עמוד 43 שורה 29-32, עמוד 46 שורות 21-28) אך די באמור כדי להמחיש מדוע אין אפשרות ליתן אמון בגרסת הנאשם ומדוע יש להעדיף את גרסאותיהם של המתלוננת ול'.

44. לסיכום: התשתית הראייתית נשענת על עדויותיהם של המתלוננת ל' המשתלבות זו בזו ומשלימות אחת את השנייה ובהן מצאתי ליתן אמון מלא. לצד עדויות אלו חיזוקים נוספים, ובין היתר, עדותו של ר' (אביה של המתלוננת), עדויות ודוחות הפעולה של השוטרים, סרטון מצלמות הגוף ותמונות הארגז השבור והצעצוע. התרשמותי השלילית מעדות הנאשם מהווה נדבך נוסף ומשלימה את המארג הראייתי המוכיח את אשמתו.

לפיכך, המאשימה עמדה בנטל הנדרש להוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המפורטות ברישא הכרעת הדין.

ניתנה היום, ט' סיוון תשפ"א, 20 מאי 2021, במעמד הצדדים

עמוד 11